

BŁOCIĆ (2) *vb impf*

Tekst nie oznacza ó; prawdopodobnie o jasne.

inf błocić (1). ◇ praes 2 pl błocicie (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII(XVIII) – XVIIIw.

Pomazywać błotem; przen: Obelżywie (w polemikach religijnych) o mazaniu śliną i oliwą przy obrzędzie chrztu u katolików (2) : iáko ie [dziatki] błóćicie/ folicie/ w tzepki vbieraćie KrowObr 83; O wy prości niebożatká/ ktorzy swoie Dziatki/ tym śmrodliwym/ y zákłętym Oleiem/ dopuśztzacie śmárować/ błóćić/ y folic KrowObr 83v.

Formacje pochodne: ubłocić, ubłocić się.

LZ